

Kelpo hevonen

Tämä vuosi on kotoisen suomenhevosen juhlavuosi. Reilun parinkymmenen vuoden aikana rodun asema on muuttunut paljon – jonkinlaista paralleelia voinee vetää harrastajan kokemuksen ja vähän yleisemmin ratsastuksen kentän välille, vai mitä?

Vuosi 1987. Suomenhevosten lukumäärä on alempi kuin koskaan (14 000). Ratsastustunnilla ratsastuksenopettaja uhkaa ostaa opetushevosi suomenhevosiä, mikäli emme opettele istumaan ja ylipäättään ratsastamaan paremmin. Kesätunneilla toisella tallilla todennäköisesti nyripistelenkin sitten varhaisteinin nokkaani, kun opettaja tarjoaa tunnille suomenhevosta.

1990-luvun alku. Suomenhevosityhdistyksiä perustetaan. Luokkatoverini sh-ruuna on helsinkiläisellä kilpatallilla ainokaisena rotunsa edustajana. Ypäjällä saamme nähdä poikkeusyksilö Kelmin vilaukselta maastolenkillä. Vuokrahevosenani toimii hetken ajan sh-tamma, jolla on kaiketi ”koulutus kesken”. Tammalla on se surullisenkuuluisa rakenne, jossa käsivarren mittainen kaula lähtee alaspäin ja sen päässä roikkuu iiiiso pää. Maastossa on kiva käydä, mutta ratsastukselliset ennakkoluulot rotua kohtaan eivät varsinaisesti hälväne.

Vuosi 1995. EU määrittelee suomenhevosen alkuperäisroduksi. Käyn tunneilla ja kurseilla Martikaisen Jukan ratsastuskoululla, jossa opetustehtävissä toimivat mm. sh-ruunat Alme Björn, Herra Kersantti ja kumppanit. Opin paitsi ratsastusta myös rutkasti terveellistä nöyryyttä, koska nämä suomenhevoset ovatkin hyvin koulutettuja, herkkiä, urheilullisia ja sympaattisia.

Vuosi 2000. Suomenratsujen kuninkaalliset järjestetään ensimmäistä kertaa, rodun ratsukäyttö on nosteessa. Pari vuotta aiemmin ystäväni on ostanut ensihevoseseen kauniin suomentam-

man. Koska tamma nyt tarvitsee talliseuralaisen, olen aivan varoittamatta varsan omistaja. Jep, suomenhevosvarsan.

Vuosi 2007. Suomenhevonen täyttää 100 vuotta. Rodun edustaja on 19 500. Joku jo harmittelee, miksi suomenhevoset vievät heA-koululuokissa kaikki sijoitukset, ja kisahevosissa on nyt muutaman sijasta monta tähteä. Itse olen yhä samaisen suomenhevosen omistaja – ja toivon olevani sitä tulevat parikymmentä vuotta. Koska ruuna edustaa pienhevoscantaa, kaksi kärkeä tulee lyötyä yhdellä kertaa – voi ratsastaa ihan hevosella mutta sen kanssa pääsee myös poninäyttelyihin.

Mieheni tosin ensimmäisessä näkemässään näyttelyssä vertailee hiljaisenkiiltinä nököttävää, silloin parivuotiasta pienhevostamme ja kiiltomustaa, vieressä kehässä komeilevaa welsh cob-oritta ja lohkaisee: ”Onkohan sinua huijattu?” Niin, kaikkea ei kieltämättä välttämättä saada yhdellä kertaa. Suomenhevosessa menettää ehkä ripauksen korskeudessa, mutta paketissa on hyviäkin puolia. Esimerkiksi rehtiyttä, luotettavuutta ja yritteliäisyyttä, näitä suomenhevosen tavaramerkkejä.

Ja sitten on tietysti se suomenhevosen monipuolisuus. Se on jo vähän klisee mutta kuitenkin totta. Vaikka minullakaan ei ole aiempaa kokemusta sen enempää työajasta kuin ravimaailmasta, kummasti suomenhevoseni on perehdyttänyt minut ajotouhuun – ja siinä sivussa kentän lanaamiseen hevosvoimin, kun ruuna vaan on lanan eteen keksitty valjastaa. No, ratsuhan se tietysti nykypäivänä on, mutta ajohommat sillä on verissä.

MARIANNE ROIVAS

LÄHDE: SUOMENHEVONEN 100 VUOTTA
-SIVUT OSOITTEESSA: WWW.SUOMENHEVONEN.INFO

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net